

Başkan Thomas S. Monson

Kutsal Yerlerde Durun

Cennetteki Babamızla olan iletişimimiz—O'na ettiğimiz dualar ve O'nun bize verdiği ilhamlar dahil—hayatın fırtınalarına ve sıkıntılara karşı durabilmemiz için gereklidir.

Sevgili kardeşlerim, bu sabah güzel mesajlar dinledik. Katılan herkese saygılarımı sunuyorum. Özellikle kendisini daha iyi hisseden Yaşlı Robert D. Hales tekrar bizimle beraber olduğu için çok mutluyuz. Bob, seni seviyoruz.

Bu sabah size ne söylemek istediğimi düşünürken, uygun olduğunu ve yerinde olacağını gördüğüm bazı düşünceleri ve hisleri sizlerle paylaşmam gerektiğini hissettim. Bunları paylaşırken Tanrı'nın beni yönlendirmesi için dua ediyorum.

Bu dünyada şu ana kadar 84 yıl geçirdim. Başka bir perspektifle bakarsak, New York'tan Paris'e tek motorlu, tek koltuklu, üstten tek kanatlı bir uçakla ilk defa tek başına durmadan uçmuş Charles Lindbergh'le aynı yılda doğdum. O günden bugüne 84 yıl boyunca birçok şey değişti. İnsanın aya çıkmasından ve geri dönmesinden bu yana yıllar geçti. Aslında, dünün bilim kurgusu bugün gerçek oldu. Ve bu gerçeklik, günümüzdeki teknoloji sayesinde, çok hızlı bir şekilde değişiyor ve buna

zar zor ayak uydurabiliyoruz—hatta ayak uyduramıyoruz. Eski çevirmeli telefonları ve manüel daktiloları hatırlayan bizler için bugünün teknolojisi sadece harika olmaktan çok daha öte bir şey.

Geçenlerde *Wall Street Journal*'da, Britanya'nın baş hahamı Jonathan Sacks'in yazdığı bir makaleyi okudum. Bazı şeylerin arasında şunu da yazmıştı: "Hemen hemen Batı'daki bütün toplumlarda 60'lı yıllarda, geleneksel kendine hakim olma etiklerinin hepsinden vazgeçilişi simgeleyen ahlaki bir devrim oldu. Beatles, "İhtiyacınız Olan Tek Şey Sevgidir" şarkısını söylüyordu. Yahudi-Masihçi ahlak kuralları unutuldu. Onun yerini şu deyiş aldı. *İşine geleni yap*. On Emir, On Yaratıcı Tavsiye diye yeniden yazıldı."

Haham Sacks üzüntü duyarak şöyle devam ediyor: "Ahlaki sermayemizi, finansal sermayemizi harcadığımız gibi aynı şekilde dikkatsizce boşa harcıyoruz. . . . "Dünyanın büyük bir kısmında insanlar dinin geçmişte kaldığına

inanıyor. Siz buna layıksınız, onun için satın alın, paranızı harcayın, giyinin kuşanın, hava atın kültürüne karşı hiç kimse ses çıkarmıyor. Mesaj şudur ki ahlakın modası geçmiştir, vicdan süt çocukları içindir ve en önemli tek emir, 'Başkası tarafından yakalanmayacaksınız' emridir."¹

Kardeşlerim, bu—maalesef—etrafımızdaki dünyayı tanımlıyor. Umutsuzluğa düşerek ellerimizi ovuşturuyor ve böyle bir dünyada nasıl ayakta kalacağız diye merak ediyor muyuz? Hayır. Aslında, İsa Mesih'in sevindirici haberinin hayatlarımızda olduğunu ve ahlakın modasının geçmediğini biliyoruz ki bize yol gösterecek bir vicdana sahibiz ve kendi hareketlerimizden biz sorumluyuz.

Dünya değişse de, Tanrı'nın yasaları değişmez. Bu yasalar değişmedi; bunlar değişmeyecek. On Emir, adı üzerinde emirdir. Bunlar tavsiyeler *değildir*. Tanrı bu emirleri İsrail çocuklarına verdiği zaman bu emirler nasıl gerekli olmuşsa, bugün de aynı şekilde gereklidir. Eğer dikkatli bir şekilde dinlersek, şimdi, burada bize konuşan Tanrı'nın sesinin yankılandığını duyacağız:

"Benden başka tanrın olmayacak.

"Kendine put yapmayacaksın. . . .

"Tanrın Rab'bin adını boş yere ağzına almayacaksın. . . .

"Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. . . .

"Annene babana saygı göster. . . .

"Adam öldürmeyeceksin.

"Zina etmeyeceksin.

"Çalmayacaksın.

"Yalan yere tanıklık etmeyeceksin. . . .

"Göz dikmeyeceksin."²

Davranış kurallarımız kesindir; bunlar için pazarlık yapılamaz. Bunlar sadece On Emir'de değil, ayrıca Kurtarıcı dünyada yürürken bizlere vermiş olduğu Dağdaki Vaaz'da da bulunur. Bunlar O'nun öğretilerinde bulunur. Modern vahiylerin sözlerinde bulunur.

Cennetteki Babamız dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır. Peygamber Mormon, Tanrı'nın "tüm sonsuzluktan tüm sonsuzluğa kadar değişmeyeceğini"³ söyler. Hemen hemen her şeyin değiştiği gibi görünen bu dünyada, güvenilebileceğimiz şey, sıkıca tutunabileceğimiz gemi demiri, Tanrı'nın sabitliğidir ki böylece güvende oluruz, yoksa bilinmeyen sulara sürükleniriz.

Bazı zamanlar dünyadaki insanların sizden daha fazlasıyla eğlendiğini düşünebilirsiniz. Bazılarınız Kilise'de bağlı olduğumuz davranış kurallarından dolayı kısıtlandığımızı hissedebilir. Kardeşlerim, size beyan ederim ki Kurtarıcı'yı takip ederken ve emirleri tutarken bize gelebilecek Ruh'tan başka *hiçbir şey* ve hayatlarımıza daha büyük bir sevinç ya da ruhlarımıza daha çok huzur getiremez. Bu Ruh, çoğu insanın katıldığı türdeki etkinliklerde bulunamaz. Havari Pavlus şu gerçeği beyan etti: "Doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz."⁴ "*Doğal kişi*" kelimesi, eğer kendimizin böyle olmasına izin verirsek, herhangi birimizi de kastedebilir.

Ruhsal şeylerden çok uzaklaşan bir dünyada tedbirli olmalıyız. En çok arzu ettiğimiz Tanrı krallığındaki sonsuz hayata kavuşma sürecinde vazgeçmeyi reddetmek ve standartlarımıza uymayan her şeyi geri çevirmek çok önemlidir. Zaman zaman fırtınalar yine kapımızı çalacaktır, çünkü bunlar bu fani dünyadaki varoluşumuzun kaçınılmaz bir parçasıdır. Eğer sevindirici haber temelimizde varsa ve kalplerimizde Kurtarıcı'nın sevgisi olursa, bunların üstesinden

gelmek, bunlardan öğrenmek ve bunlarla başa çıkmak için daha hazırlıklı olacağız. Peygamber Yeşaya şunu bildirdi: "Doğruluğun ürünü esenlik, sonucu, sürekli huzur ve güven olacaktır."⁵

Dünyada olmak, ama *dünyadan olmamanın* anlamından çıkarılacağı gibi, Cennetteki Babamızla dua yoluyla haberleşmemiz gerekir. O bunu yapmamızı istiyor; O dualarımıza cevap verecektir. 3. Nefi 18'de kaydedildiği gibi Kurtarıcı bizi şöyle uyarmıştır: "Uyanık durup, sürekli dua etmelisiniz ki ayartılmayasınız; çünkü Şeytan sizi istiyor. . . .

"Bu yüzden Baba'ya benim adıyla sürekli dua etmelisiniz;

"Ve alacağınıza inanarak, benim adıyla Baba'dan doğru ne isterseniz isteyin, işte size verilecektir."⁶

Duanın gücü hakkındaki tanıklığımı yaklaşık 12 yaşında iken kazandım. Biraz para kazanmak için çok çalışmış ve beş dolar biriktirmeyi başarmıştım. Özellikle 12 yaşındaki bir çocuk için Büyük Ekonomik Kriz'in olduğu günlerde beş dolar önemli bir paraydı. Babama, toplam beş dolar olan bütün bozuk paralarımı verdim; o da bana geri beş dolar kağıt para verdi. O beş dolarla almayı planladığım özel bir şey vardı, ama bunca yıldır hala ne olduğunu hatırlayamıyorum. Sadece o paranın benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum.

O zamanlar çamaşır makinemiz yoktu; bu yüzden annem çamaşırlarımızı her hafta yıkanması için çamaşırhaneye gönderirdi. Bir iki gün sonra "ıslak çamaşır" dediğimiz çamaşır bize geri gönderilir, annem de onları arka bahçeye kurumaları için asardı.

Kağıt beş dolarımı kot pantolonumun cebine koymuştum. Tahmin edebileceğiniz gibi, kot pantolonum cebinde unuttuğum parayla çamaşırhaneye gönderilmişti. Ne yaptığımı fark ettiğimde, çok endişelendim. Biliyordum ki çamaşırhanede çamaşır yıkanmadan önce cepler düzenli olarak kontrol edilirdi. Eğer param bu süreç içerisinde fark edilip alınmadıysa, paramın pantolonum yıkanırken kesinlikle

cebimden düşeceğini biliyordum; belki de çamaşırhanede çalışan birisi bulup, sahibine vermek istese de, kime vereceğini bilemeyeceği için parama sahip çıkacaktı. Anneme parayı cebimde unuttuğumu söylediğimde sevgili annemin de onayladığı bir gerçek vardı ki beş dolarımı geri alabilme şansım oldukça azdı.

O parayı istiyordum; o paraya ihtiyacım vardı; o parayı kazanmak için çok çalışmıştım. Yapabileceğim tek bir şey olduğunun farkına vardım. Büyük bir üzüntü ile Cennetteki Baba'ya döndüm ve O'na paramın ıslak çamaşır geri gelinceye kadar pantolonumun cebinde güvenli bir şekilde durması için yalvardım.

İki uzun günün ardından, çamaşırlarımızı getirecek kamyonun geleceğini bildiğim vakit pencere kenarında oturup bekledim. Kamyon kaldırma yaklaştığında, kalbim sıkışıyordu. Islak çamaşır içeri alınır alınmaz, kot pantolonumu kaptım ve odama koştum. Titreyerek elimi cebime soktum. Bir şey bulamayınca aniden her şeyin bittiğini sandım. Ve sonra parmaklarım o ıslak beş dolarlık kağıt paraya dokundu. Onu cebimden çıkarırken yüreğime su serpilmişti. Cennetteki Babama yürekten dua ederek şükrettim, çünkü O benim duama cevap vermişti.

O eski zamandan beri sayısız dualarım cevaplandı. Cennetteki Babamla dua yoluyla iletişim kurmadığım hiçbir gün olmadı. Bu çok değer verdiğim bir ilişkidir ki bu ilişki olmadan tamamen kaybolacağımı biliyorum. Eğer Cennetteki Babanızla bu tür bir ilişkiniz yoksa bu hedef için gayret göstermenizi teşvik ediyorum. Böyle yaptığınızda, bu dünyadaki geçici ikametimiz sırasında her birimizin ruhen hayatta kalabilmesi için gerekli olan O'nun ilhamını ve rehberliğini hayatınızda almaya hak kazanacaksınız. Ancak bunları aradığımızda, bu tür ilham ve rehberlik O'nun tarafından bize verilecek ücretsiz hediyelerdir. Ne kadar güzel hazinelerdir onlar!

Cennetteki Babam, verdiği ilhamla benimle konuştuğunda her zaman boynum bükük kalır ve minnettarlık duyarım. Bu ilhamları fark etmeyi, onlara güvenmeyi ve onlara uymayı öğrendim. Tekrar tekrar, bu tür ilhamlar aldım. Buna ilişkin dramatik bir olay 1987 Ağustos ayında, Almanya Frankfurt Tapınağı'nın adanması sırasında oldu. Başkan Ezra Taft Benson, adamın ilk bir iki gününde bizimle beraberdi, ama geri döndü; böylece geri kalan toplantıları yönetme fırsatım oldu.

Cumartesi günü, Frankfurt Tapınağı bölgesinde olan Hollandalı üyelerimiz için bir toplantı düzenledik. Hollanda'dan gelen olağanüstü liderlerimizden biri olan Kardeş Peter Mourik'i iyi tanırdım. Toplantıdan hemen önce, Kardeş Mourik'in toplantı sırasında kendi Hollandalı üye kardeşlerine konuşması gerektiğine ve hatta ilk konuşmacı olması gerektiğine dair açık bir izlenim duydum. O sabah tapınakta onu görmediğim halde, Alan Başkanımız Yaşlı Carlos E. Asay'e Peter Mourik'in bu toplantıya katılıp katılmadığını sormak için bir not uzattım. Toplantıyı başlatmak için ayağa kalkmadan hemen önce, Yaşlı Asay'den, Kardeş Mourik'in aslında toplantıda *olmadığını* ve başka bir yerde meşgul olduğunu ve ertesi günkü tapınak adama toplantısına askerlerin üye olduğu destek birimleri ile katılmayı planladığını belirten bir not bana geri geldi.

İnsanlara hoş geldiniz deyip programı açıklamak için kürsüye çıktığımda, çok belirgin bir şekilde yine Peter Mourik'in ilk konuşmacı olmasını anons etmem gerektiğine dair bir ilham aldım. Bu bütün içgüdülerime karşı bir şeydi, çünkü daha yeni Yaşlı Asay'den Kardeş Mourik'in kesinlikle tapınakta *olmadığını* öğrenmiştim. Aldığım ilhama güvenerek, buna rağmen, koronun bir şarkı sunacağını, dua edileceğini ve sonra da ilk konuşmacımızın Kardeş Peter Mourik olacağını duyurdum.

Koltuğuma geri döndüğümde, Yaşlı Asay'e doğru baktım; yüzündeki telaşlı bakışı gördüm. Sonradan bana, Kardeş Mourik'i ilk konuşmacı olarak açıkladığımda kulaklarına inanmadığını söyledi. Onun notunu aldığımı ve hatta okuduğumu bildiğini, ama Kardeş Mourik'in tapınağın hiçbir yerinde olmadığını bilmeme rağmen, neden onu konuşmacı olarak anons ettiğimi anlamadığını söyledi.

Bunların hepsi gerçekleşirken, Peter Mourik Porthstrasse'de bulunan kilisenin alan bürolarındaki bir toplantıdaydı. Toplantısı devam ederken, birden o zaman bölge temsilcisi olan Yaşlı Thomas A. Hawkes Jr.'a döndü ve ona, "Beni tapınağa ne kadar çabuk götürebilirsin?" diye sordu.

Küçük spor arabasını oldukça hızlı sürmesiyle bilinen Yaşlı Hawkes cevap verdi, "Seni 10 dakikada oraya götürebilirim! Ama tapınağa neden gitmen gerekiyor?"

Kardeş Mourik, tapınağa neden gitmesi gerektiğini bilmediğini, ama oraya gitmesi gerektiğini bildiğini itiraf etti. İkisi tapınağa doğru hemen yola koyuldular.

Koro muhteşem bir şarkı söylerken, Peter Mourik'i her an görebilirim diye etrafıma bakınıyordum. Onu göremedim. Ama hiç paniğe kapılmadığının farkına vardım. Her şeyin yolunda gideceğine dair tatlı, inkar edilemez bir güven duygusu hissettim.

Kardeş Mourik tam açılış duası biterken, hala neden orada olduğunu bilmeksizin tapınağın ön kapısından içeri girdi. Koridordan aceleyle yürürken, ekranda beni gördü ve "Şimdi Kardeş Peter Mourik'i dinleyeceğiz" anonsunu duydu.

Yaşlı Asay'in şaşkın bakışları altında, Peter Mourik hemen odaya girdi ve kürsüdeki yerini aldı.

Toplantıdan sonra, Kardeş Mourik ve ben, konuşmasına başlamadan önce neler olduğunu konuştuk. Sadece bana değil, aynı zamanda o gün Peter Mourik'e de verilen bu ilham üzerinde çok düşündüm. Bu

müthiş tecrübe, bana böyle bir ilhamı almak için layık olmanın önemi hakkında inkar edilemez bir tanıklık sağladı; ilham geldikten sonra, bu ilhama güvenmemiz —ve buna uymamız—gerekir. Hiç şüphem yok ki Rab, Frankfurt Tapınağı'nın adanma toplantısında bulunanların Rab'bin hizmetkârı Kardeş Peter Mourik'in güçlü ve dokunaklı tanıklığını duymalarını istemişti.

Sevgili kardeşlerim, Cennetteki Babamızla olan iletişimimiz—O'na ettiğimiz dualar ve O'nun bize verdiği ilhamlar dahil—hayatın fırtınalarına ve sıkıntılara karşı durabilmemiz için gereklidir. Rab bizi şöyle davet eder, "Bana yaklaşın ve ben de size yaklaşacağım; beni özenle arayın ki beni bulabilesiniz."⁷ Böyle yaptığımızda doğruluk adına güçlü ve dayanıklı bir şekilde ayakta durabilmemiz—"kutsal yerlerde durabilmemiz ve kılmadamamız"⁸—için gereken isteği ve cesareti temin eden O'nun Ruhu'nu hayatlarımızda hissedeceğiz.

Değişiklik rüzgarları fırl fırl dönerek etrafımızda eserken ve toplumdaki ahlaki değerler kendi gözlerimizin önünde parçalanmaya devam ederken, Rab'bin kendisine güvenenlere verdiği değerli sözü hatırlayalım: "Korkma, çünkü ben seninleym. Yılma, çünkü Tanrının benim. Seni güçlendireceğim, evet, sana yardım edeceğim. Zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım."⁹

Muhteşem bir söz! Dilerim bu tür kutsamalar bizim olur, Rabbimiz ve Kurtancımız İsa Mesih'in kutsal adıyla dua ediyorum, amin.

NOTLAR

1. Jonathan Sacks, "Reversing the Decay of London Undone," *Wall Street Journal*, Ağustos 20, 2011, online.wsj.com; vurgu eklendi. *Not:* Lord Sacks, İngiliz Uluslar Topluluğu'na bağlı Birleşik Musevi Cemaatleri'nin baş hahamıdır.
2. Mısır'dan Çıkış 20:3-4, 7-8, 12-17.
3. Moroni 8:18.
4. 1. Korintliler 2:14.
5. Yeşeya 32:17.
6. 3. Nefi 18:18-20.
7. Öğreti ve Antlaşmalar 88:63.
8. Öğreti ve Antlaşmalar 87:8.
9. Yeşeya 41:10.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri “Zamanımızın Öğretileri” ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir (aşağıdaki çizelgeye bakınız).

Destek ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh’un yanınızda

olması için dua edin. Dersi hazırlarken başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının onaylanmış ders konuları olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kili-se’nin en son genel konferansında öğretildiği gibi sevindirici haberi öğrenmelerine ve uygulamalarına yardımcı olmaktır.

Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak konuşmada(larda) hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Taslak sınıfta bulunanlara yardımcı olacak türde sorular içermelidir:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

DERSLERİN ÖĞRETİLDİĞİ AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Kasım 2011–Nisan 2012	Kasım 2011 <i>Liyahona</i> ’da *yayınlanan konuşmalar
Mayıs 2012–Ekim 2012	Mayıs 2012 <i>Liyahona</i> ’da *yayınlanan konuşmalar

*Bu konuşmaları birçok dilde conference.lds.org’da bulabilirsiniz.

Başkan Dieter F. Uchtdorf

Birinci Başkanlık İkinci Danışmanı

Sen O'nun İçin Çok Önemlisin

Rab, bir canın değerini ölçerken dünyanın kullandığı teraziden farklı bir terazi kullanır.

Yeryüzünde bilinen en büyük peygamberlerden biri olan Musa, Firavun'un kızı tarafından büyütülmüş ve hayatının ilk 40 yılını Mısır'ın kraliyet saraylarında geçirmişti. O eski krallığın görkemini ve güzelliğini kendi gözleri ile görmüştü.

Yıllar sonra Musa, uzaklarda bir dağın tepesinde, güçlü Mısır imparatorluğunun ihtişamından ve saltanatından çok uzak bir yerde, Tanrı'nın huzurunda durdu ve O'nunla arkadaşıyla konuşan bir insan gibi yüz yüze konuştu.¹ Bu ziyaret sırasında, Tanrı Musa'ya ellerinin işçiliğini gösterdi ve ona işini ve görkemini bir an için görmesine izin verdi. Bu görüş sona erdiğinde, Musa yere yığılıp saatlerce yerden kalkamadı. Sonunda kendine geldiğinde, Firavun'un sarayında yaşadığı yıllarda aklının ucuna bile gelmeyen bir şeyi fark etti.

"Biliyorum ki," dedi o, "insan bir hiçtir."²

Biz Düşündüğümüzden Daha Küçüğüz

Evren hakkında daha çok şey öğrendikçe, —en azından bir derece olsun—Musa'nın bildiği şeyleri daha iyi anlarız. Evren o kadar büyük, gizemli ve olağanüstüdür ki insan aklı bunu kavrayamaz. Tanrı Musa'ya, "Sayılamayacak kadar çok dünyalar yarattım" dedi.³ Geceleyin gökyüzünde görülen harika işaretler bu gerçeğin güzel bir tanıklığıdır.

Gece karanlığında okyanusları ve kıtaları uçarak geçtiğim zamanlarda uçuş kabinimin camından dışarı baktığımda gördüğüm milyonlarca yıldızın sonsuz ihtişamı gibi beni nefes nefese bırakan, beni öylesine büyüleyen çok az şey bulunmaktadır.

Astronomlar evrendeki yıldızları saymaya çalışmışlardır. Bir grup bilim adamı, teleskoplarımızın görüş mesafesinde olan yıldızların sayısının dünyadaki sahillerdeki ve çöllerdeki bütün kum tanelerinin 10 katından daha fazla olduğunu tahmin etmektedir.⁴

Bu sonuç eski peygamber Enok'un şu beyanına dikkat çekici bir şekilde benzemektedir: "İnsanın, yeryüzündeki her zerreciği, evet, bu dünya gibi milyonlarca dünyayı sayması mümkün olsaydı, senin yarattıklarının sayısının başlangıcı bile olmazdı."⁵

Tanrı'nın yarattığı sonsuz sayıda şeyleri düşündüğümüzde, büyük Kral Benyamin'in halkına "Tanrı'nın büyüklüğünü ve kendi hiçliğini her zaman aklınızda tutun"⁶ diyerek vermiş olduğu öğüdü daha kolay anlarız.

Biz Düşündüğümüzden Daha Büyüğüz

Her ne kadar insan bir hiç olsa da, "Tanrı'nın gözünde canların çok değerli olduğunu"⁷ düşünmek beni şaşırtıyor ve saygı hissettiriyor.

Uçsuz bucaksız evrene bakarken, "Yaratılışın görkemi ile karşılaştırıldığında insan nedir?" diye sorabiliriz. Tanrı'nın Kendisi evreni bizim için yarattığını söyledi! Onun işi ve görkemi—bu muhteşem evrenin amacı—insanlığı kurtarmak ve yüceltmektir.⁸ Başka bir deyişle, bu uçsuz bucaksız sonsuzluk, bu sonsuz boşluğun ve zamanın görkemi ve sırları, senin ve benim gibi sıradan fani insanların faydalanması için kurulmuştur. Cenneteki Babamız, O'nun oğulları ve kızları olarak potansiyelimize ulaşmamız için evreni yarattı.

İnsanlıkla ilgili çelişki şudur: İnsan, Tanrı ile karşılaştırıldığında bir hiçtir; ama Tanrı için biz her şeyiz. Bu sonsuz yaratılışın arka perdesinin karşısında biz bir hiç olarak görünsek de, göğsümüzde yanan sonsuz ateşin bir kıvılcımına sahibiz. Bize kavranması mümkün olmayan bir yücelme vaadi verilmiştir ki—bitmez tükenmez dünyalar—bizim erişebileceğimiz bir

mesafededir. Bu, Tanrı'nın ulaşma-mıza çok yardımcı olmak istediği bir şeydir.

Gururun Çılgınlığı

Büyük aldatici, Tanrı'nın çocuk-larını doğru yoldan çıkarmak için elindeki en etkili aletlerinden birinin onları insanlığın çelişkisi ile ilgili aşırı uçlara çekmek olduğunu bilir. Aldatici bazı insanları kendisine çekmek amacıyla onlara gurur dolu eğilimleri hoş gösterir, onları över ve kendilerini yüksek görmeye ve yenilmez olduk-larının fantezisine inanmaya teşvik eder. Onlara sıradan olmadıklarını, yeteneklerinden, doğuştan kazandık-ları haklardan ya da sosyal konumla-rından dolayı, kendilerini çevreleyen her şeyin ortak özelliklerinin çok üstünde olduklarını söyler. Bu yüz-den onları başkalarının kurallarına uymamaya ve başkalarının problemleri yüzünden rahatsız edilmemeleri gerektiğine inandırır.

Abraham Lincoln'un şu şiiri sev-diği söylenir:

*Ah, fani insanların ruhu neden gururludur?
Süratli geçip giden bir meteor, hızlı uçan bir bulut gibi,
Şimşegin çakması, dalganın kırıl-ması gibi,
İnsan bu hayattan geçer ve sonsuz rahatına mezarda kavuşur.⁹*

İsa Mesih'in öğrencileri, sonsuzlukla karşılaştırdığında, bu fani dünyadaki varlığımızın boşlukta ve zamanda sadece "kısa bir süre" için olduğunu anlarlar.¹⁰ Onlar bir kişinin gerçek değerinin dünyanın el üstünde tuttuğu değerlerle pek ilgisi olmadığını bilirler. Onlar, bütün dünyadaki paraları bir araya toplayıp yığsanız da, bu para-larla cennet ekonomisinde bir somun ekmek bile alınamayacağını bilirler.

"Tanrı'nın krallığını miras alacak" olanlar¹¹ "bir çocuk gibi uysal, yumu-şak huylu, alçakgönüllü, sabırlı, sevgi dolu" olanlardır.¹² "Çünkü kendini yücelten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan ise yüceltilecektir."¹³ Bu tür

öğrenciler "insanlara hizmet ettiğiniz zaman yalnızca Tanrınıza hizmet edersiniz" sözlerini de anlarlar.¹⁴

Biz Unutulmadık

Şeytan'ın bizi kandırdığı başka bir yol da cesaretimizi kırmaktır. O, çok değerli olduğumuzdan kuşku duymaya başlayınca kadar gözlerimizin kendi önemsizliğimize odaklanması için çaba gösterir. Bize, insanların bizi umursamayacak kadar çok önemsiz birisi olduğumuzu, özellikle Tanrı'nın bizi unuttuğunu söyler.

Kendisini önemsiz, unutulmuş ya da yalnız hissedenlere birazcık yardımcı olabileceğini düşündüğüm kişisel bir tecrübemi sizlerle paylaş-mama izin verin.

Yıllar önce Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nde bir pilot eğitimine katıldım. Evimden uzaklarda bir yerdeydim; Çekoslovakya'da doğmuş, Doğu Almanya'da büyümüş ve İngilizceyi zar zor konuşan, Batı Almanyalı genç bir askerdim. Teksas'taki eğitim üssümüze olan yolculuğumu çok iyi hatırlıyorum. Uçakta, kuvvetli Güneyli aksanı ile konuşan bir yolcunun yanına oturmuştum. O'nun ağzından çıkan hiçbir kelimeyi anlamıyordum. O gün hayatım boyunca yanlış bir dili mi öğrenmişim diye kendi kendime sordum. Pilot eğitiminde iyi bir derece alabilmek için anadili İngilizce olan öğrencilere karşı yarışacağımı hatırlamak beni dehşete düşürüyordu.

Teksas'ta Big Springs adında küçük bir kasabada bulunan hava üssüne vardığımda, Son Zaman Azizlerine ait bir kilise dalı aradım ve buldum; bu daldaki üyeler hava üssündeki kiralık odalarda toplanan bir avuç dolusu harika üyelerden oluşuyordu. Bu üye-ler sürekli Kilise olarak kullanılacak küçük bir toplantı evinin yapımı ile meşguldüler. Eskiden o günlerde yeni binaların yapımı için gereken işçiliğin çoğunu üyeler karşılardı.

Her gün pilot eğitimine katıldım, elimden geldiği kadar derslerimi çok çalıştım ve boş kalan zamanımın büyük bir kısmını yeni toplantı evinin inşaatında çalışarak geçirdim.

Orada iki-çarpı-dördün bir dans adımı olmadığını, ama iki birim kalınlığında bir tahta olduğunu öğrendim. Aynı zamanda çivi çakarken başparmağımı kaçıracak önemli bir hayatta kalma becerisini öğrendim.

Toplantı evinin inşaatında çok çalıştığım için dal başkanı—kendisi aynı zamanda benim uçuş öğretmen-lerimden biriydi—derslerimi daha çok çalışmam gerektiğini söyleyerek bu konu ile ilgili kaygılarını dile getirdi.

Arkadaşlarım ve öğrenci pilot arkadaşlarım da boş zamanlarında değişik etkinliklere katıldılar; o etkin-liklerin bazılarının bugünkü *Gençle-rin Güçlendirilmesi İçin* kitapçığı ile uyum içinde olmadığını söylememde bir sakınca olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa, bu küçük batı Teksas dalında aktif bir şekilde üye olmak-tan, yeni marangozluk becerilerimi uygulamaktan ve yaşlılar kurulu ile Pazar Okulu'ndaki öğretmenlik görevimi yerine getirirken İngilizcemi geliştirmekten zevk alıyordum.

O zaman, Big Spring [Büyük Kay-nak] kasabası, bu adına rağmen, kü-çük, önemsiz ve bilinmeyen bir yerdii. Ben de kendimi sık sık aynı şekilde hissettim—önemsiz, bilinmeyen ve oldukça yalnız. Öyle olmasına rağmen, hiçbir zaman Rab'bin beni unutup unutulmadığını ya da beni burada bulup bulamayacağını merak etmedim. Nerede olduğumun, pilot eğitimi sını-fında kaçınıcı olduğumun ya da Kilise'deki çağrı görevimin ne olduğunun Cennetteki Baba için önemli olmadığını biliyordum. Onun için önemli olan şey elimden geleni yapmam, yüreğimin O'na dönük olması ve etrafımdakilere yardım etmeye istekli olmamdı. Elimden geleni yaparsam her şeyin iyi olacağını biliyordum.

Her şey iyi de oldu.¹⁵

Sonuncular Birinci Olacak

Günlerimizi mermer salonlarda ya da ahırdaki işlerde çalışarak geçirelim, bu Rab'bin hiç umurunda değildir. Bulduğumuz koşullar ne kadar zor olursa olsun, O bizim nerede olduğumuzu bilir. O,—Kendi yöntemiyle

ve Kendi kutsal amaçları doğrultusunda—yüreğini O'na verenleri içinde kullanacaktır.

Tanrı bugüne kadar yaşamış en büyük insanlardan bazılarının tarihin sayfalarının hiçbirinde yer almayacağını bilir. Onlar Kurtarıcı gibi örnek olmaya çalışan ve hayatlarının her gününü iyilik yapmak için geçiren kutsal, mütevazı insanlardır.¹⁶

Böyle bir çift, bir arkadaşımın anne ve babası, bu ilkeyi bana örneklerle göstermektedir. Baba, Utah'ta bir çelik fabrikasında çalışıyordu. Öğle yemeğini yerken kutsal yazılarını ya da Kilise dergisini açıp okurdu. Diğer işçiler bunu gördükleri zaman, onunla alay ettiler ve onun inancına karşı konuştular. Onlar böyle yaptıklarında, bu adam onlarla nazik bir şekilde ve kendine güvenle konuştu. Onların saygısız davranışlarının kendisini kızdırmasına ya da sinirlendirmesine izin vermedi.

Yıllar sonra onunla en çok alay edenlerden birisi çok hastalandı. Ölmeden önce bu mütevazı adamdan kendi cenazesinde konuşmasını rica etti—o da cenazede konuştu.

Sosyal statü ya da zenginlik nedir bilmeyen, Kilise'nin bu sadık üyesinin sergilediği bu örnek, onu tanıyan herkesi derinden etkilemişti. Bu kişi bir gün karda mahsur kalmış işçilerden birine yardım etmek için durduğu sırada geçirdiği bir iş kazasında hayatını kaybetti.

Dul hanımı o yıl bir beyin ameliyatı geçirmek zorunda kaldı, sonra belden aşağısı hiç tutmadı. Yine de insanlar bu bayanı severek ziyarete gelirler, çünkü bu kadın dinlemeyi sever. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi unutmaz. Herkesle ilgilenir. Eli ile bir şey yazamadığı için, çocuklarının ve torunlarının telefon numaralarını ezberinde tutar. O yüreğindeki sevgi ile herkesin doğum gününü ve evlilik yıldönümünü hatırlar.

Onu ziyarete gelen herkes, oradan hayatın hakkında ve kendisi

hakkında daha iyi hissederek ayrılır. Herkes onun sevgisini hisseder. Herkes onun ilgisini bilir. O, hiç şikayet etmez, tersine günlerini başkalarının hayatını bereketlemek için geçirir. Onun arkadaşlarından biri bu kadının bugüne kadar tanıdığı insanların arasında İsa Mesih'in sevgisini ve hayatını gerçekten örnekle gösteren birkaç kişiden biri olduğunu söyledi.

Bu çifte sorulsaydı, belki de kendilerinin bu dünyada pek önemli olmadığını ilk onlar söyledi. Ne var ki Rab, bir canın değerini ölçmek için dünyanın kullandığı teraziden farklı bir terazi kullanır. Rab bu sadık çifti tanır; onları sever. Onların eylemleri, O'na duydukları inancın yaşayan bir tanıklığıdır.

Sen Onun İçin Çok Önemlisin

Sevgili erkek ve kız kardeşlerim, evrenin büyüklüğü ile karşılaştırıldığında, insanın bir hiç olduğu doğru olabilir. Bazen kendimizi önemsiz, görülmez, yalnız ya da unutulmuş hissedebiliriz. Ancak her zaman şunu hatırlayın—O'nun için çok önemlisiniz! Eğer bundan kuşku duyuyorsanız, şu dört ilahi ilkeyi düşünün:

Birincisi, Tanrı alçakgönüllü ve yumuşak huylu olanları sever, çünkü "Göklerin Krallığı'nda en büyük" onlardır.¹⁷

İkincisi, Rab "sevindirici haberinin tamamının zayıf olanların ve sıradan olanların sayesinde dünyanın her ucuna bildirilmesi" görevini bize emanet etmiştir.¹⁸ O, "dünyanın zayıf olanlarının gelip güçlü ve kuvvetli olanları yıkmalarını"¹⁹ ve "güçlü olanları" utandırmalarını seçmiştir.²⁰

Üçüncüsü, nerede yaşarsanız yaşayın, ne kadar mütevazı durumlarda olursanız olun, yetersiz bir işte çalışsanız da, yetenekleriniz sınırlı olsa da, ne kadar sıradan bir görünüşe sahip olsanız da veya Kilise'deki çağrıldığınız görev size ne kadar küçük gözükse de, siz Cenneteki Babanız için görülmez değilsiniz. O sizi seviyor. O sizin alçakgönüllü yüreğinizi

ve sizin sevgi dolu işlerinizi ve nezaketinizi biliyor. Bunlar hep birden sizin sadakatinize ve imanınıza ilişkin sürekli bir tanıklık oluşturur.

Dördüncüsü ve sonuncusu, lütfen anlayın ki şu an gördükleriniz ve tecrübe ettikleriniz sonsuza dek yaşayacağınız şeyler değildir. Sonsuza dek yalnızlık, üzüntü, acı ya da cesaretsizlik hissetmeyeceksiniz. Tanrı'nın şu sadık sözü bize verilmiştir ki O yüreğini O'na yöneltenleri ne unutacaktır ne de terk edecektir.²¹ Bu söze umut bağlayın ve inanın. Cenneteki Babanızı sevmeyi öğrenin; sözde ve eylemde onun öğrencisi olun.

Emin olun ki sonuna kadar dayanır, O'na inanır ve emirlere sadık kalırsanız, bir gün Havari Pavlus'a vahiy edilmiş olan vaatleri kendiniz için tecrübe edeceksiniz: "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı."²²

Kardeşlerim, evrendeki en güçlü Varlık ruhunuzun Babasıdır. O sizi tanıyor. O sizi mükemmel bir sevgi ile seviyor.

Tanrı sizi bu gezegende kısa bir süreliğine yaşayan ölümlü bir varlık olarak görmüyor—O sizi Kendi çocuğu olarak görüyor. O sizi olabileceğiniz ve olmak üzere tasarlandığınız bir varlık olarak görüyor. O'nun için ne kadar çok önemli olduğunuzu bilmenizi istiyor.

Dilerim daima inanır, güvenir ve hayatlarımızı doğru bir hizaya getiririz ki gerçek ebedi değerimizi ve potansiyelimizi anlayabiliriz. Cenneteki Babanın bizim için sakladığı değerli nimetlere layık olabilmek, benim O'nun Oğlu'nun, hatta İsa Mesih'in adıyla ettiğim duamdır, amin.

NOTLAR

1. Bkz. Musa 1:2.
2. Musa 1:10.
3. Musa 1:33.
4. Bkz. Andrew Craig, "Astronomers Count the Stars," BBC News, 22 Temmuz 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Musa 7:30.
6. Mosaia 4:11.

7. Öğreti ve Antlaşmalar 18:10.
8. Bkz. Musa 1:38–39.
9. William Knox, “Mortality,” in James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Öğreti ve Antlaşmalar 121:7.
11. 3. Nefi 11:38.
12. Mosiya 3:19.
13. Luka 18:14; ayrıca 9–13 ayetlere bakınız.
14. Mosiya 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf sınıfını birincilikle bitirdi.
16. Bkz. Elçilerin İşleri 10:38.
17. Matta 18:4; ayrıca 1–3 ayetlere bakınız.
18. Öğreti ve Antlaşmalar 1:23.
19. Öğreti ve Antlaşmalar 1:19.
20. 1. Korintliler 1:27.
21. Bkz. İbraniler 13:5.
22. 1. Korintliler 2:9.